

Namibië,

de rode woestijn

Vioolsdrift heet de grenspost van Zuid-Afrika en Namibië en we klokken er een persoonlijk hittestatrecord: het is 45 graden – op 14 februari 2020. Maar het gaat allemaal reuze vlot aan die grens. Binnen een uur hebben we alle stempels verzameld en 380 Rand betaald aan wegenbelasting (1 Namibische dollar is evenveel waard als 1 Zuid-Afrikaanse Rand, nl 6 eurocent). Ik heb met de hand op mijn hart verklaard dat we geen vlees of andere dierlijke produkten aan boord hebben. En dat is echt niet bewust gelogen, want ik heb door de moordende hitte geen seconde meer gedacht aan de eieren, kaas, het spek, de biltong en de yoghurt die in het koelkastje van onze coole (gehuurde) witte Ford Ranger-met-tent-op-het-dak en (volledig aftandse) kampeeruitrusting liggen. Gelukkig vindt de mevrouw van de douane het veel te warm voor een controle. Biltong is typisch Zuid-Afrikaans. Het is een snack, gemaakt van reepjes gedroogd vlees van runderen, koedoe's of struisvogels met allerlei lekkere kruiden. Licht en voedzaam, ideaal in stoofpotjes, dus perfect om mee te nemen.

We kamperen de eerste nacht in Namibië met zicht op de Oranjerivier, die ook de grens vormt met Zuid-Afrika. Er is geen wifi. Dat vinden we best vervelend, want we drinken een borrel op Cees, die vandaag 69 geworden zou zijn. En nu kunnen we daar niet een foto van sturen naar Roos. Maar er is natuurlijk niks aan te doen. We houden het vandaag maar bij een tonijnsalade, een gerecht dat ik hier in Namibië nog 15 keer zal maken. Het klinkt wel saai, maar het is vaak veel te warm om ook nog eens iets warm te eten. De voornaamste reden van de menukeuze is echter dat een blik tonijn en een pot mayonaise altijd wel te krijgen zijn – en dat geldt bepaald niet voor veel andere voedingsmiddelen. Morgen gaat het echt beginnen, we gaan de woestijn in.

Namibië is een heel jong land. Pas op 21 maart 1990 werd het onafhankelijk en kreeg het de nieuwe naam Namibië (Land van de dapperen), waarschijnlijk verwijzend naar de strijders die vochten voor onafhankelijkheid. Het was vanaf 1884 een Duitse kolonie (tot 1918, het einde van WOI) maar in 1904 kwamen de Herero en later ook de Nama al in opstand tegen de Duitsers. Het neerslaan van deze opstand is door de Verenigde Naties later als de eerste genocide van de 20ste eeuw aangemerkt. Het kostte de helft van de oorspronkelijke bevolking het leven. Toch is er in heel Namibië nog best veel dat verwijst naar Duitsland. Er zijn Duitse huizen, Duitse kerkjes, hier en daar een Biergarten en veel Bäckereien met typisch Duitse specialiteiten.

Maar wij komen niet voor de Schwartzwalderkirsch taart naar Namibië, wij komen voor de woestijn. De Namib-woestijn loopt langs een groot deel van de kust en de Sossusvlei (en de Dodevlei) is sinds 2013 opgenomen in de UNESCO werelderfgoed-lijst. En nu blijkt meteen hoe fijn het is dat we in het totaal verkeerde seizoen deze reis maken, namelijk in de 'natte tijd'. De meeste toeristen komen voor de 'big five', maar nu er overal (nou ja, overal) water is, dan gaan die vijf vrolijke vrienden mooi hun eigen gang en zijn veel minder gemakkelijk te spotten. Toch zijn er wel overal hele families springbokken, struisvogels en oryx te zien onderweg. Oryx zijn gemsbokken die zandbruin zijn met witte poten en op hun kop staan heel lange geringde hoorns. Ze zijn best groot en kunnen wel 200 kg wegen. Perfect geschikt voor de woestijn, want ze kunnen weken zonder water te hoeven drinken. Ik vind ze prachtig. Je ziet ze ook niet over het hoofd, want er groeit helemaal niks onderweg. Het is zand en stenen en stenen en zand. En niet zomaar zand. Het is rood en oranje, zelfs de rotsen en stenen die we zien, zijn vaak roodbruin van het ijzeroxide.

In deze tijd is er dus geen mens in de Sossusvlei. De campings zijn leeg, de peperdure lodges (die we sowieso laten liggen) zijn vrijwel verlaten en we rijden vanaf de ingang van het Park Sossusvlei in ons eentje de 60 km over een smalle asfaltweg (!!) naar het punt waarop je niet verder kunt: naar de Dodevlei. Daar ligt alleen nog maar mul rood zand. Maar daar staat permanent een mannetje klaar – met een vette terreinwagen. Hij shuttelt ons voor een vriendenprijsje door de dikke lagen fijn rood zand en kan moeiteloos de juiste weg vinden in de wirwar van autobandsporen. Dat was ons niet gelukt. Onze onverschrokken Ford Ranger kan alle gravel aan, heeft geen moeite met wasbordenpistes, modderpaden, (kleine) overstromingen of 'gewoon' zand, maar voor dit poederige zand hier moet je echt je banden voor de helft laten leeglopen. En dan nog.

De Sossusvlei is een klei-vallei, van water voorzien door de rivier Tsauchab (waar alleen water in staat als het geregend heeft en die dus bijna altijd droog staat). En soms regent het. Heel soms. Het regende in Dodevlei voor het laatst in 2011. Maar het is nog wel even 1,1 km lopen naar Dodevlei, waarschuwt de chauffeur. Nou ja, wie zijn hier de geharde wandelaars? Kwartier toch? Hoed op, waterfles in de hand en daar gaan we. De chauffeur strekt zich behagelijk uit op de achterbank en trekt zijn hoed over zijn ogen. Wij gaan op weg, te voet door de heuvels. Er zijn af en toe wat hardere, wittige stukken waar je overheen kunt lopen, het klei-laagje, maar het rode zand als je de hellingen op of af moet, is niet alleen fijn als poeder, maar ook gloeiend heet. Af en toe staat er een zwart skelet van een dode boom – een keer met een echte Lucky Luke-gier er bovenop. Het is zo verschrikkelijk mooi en ook zo verschrikkelijk droog, dat het me de adem beneemt. Het een decor, niet van deze wereld. We doen er bijna een uur over om heen en weer te lopen naar Dodevlei. De hitte is killing.

Teruggekomen maken we de chaffeur wakker en die knikt goedkeurend. Je ziet hem denken, had ik toch niet gedacht. Blij en vol praatjes slipt hij ons door het rode zand terug en dan kunnen we even bijkomen in de koelte van onze eigen auto. Even maar, namelijk tot het volgende excursiepunt: de beroemde Duin 45. Die is 170 meter hoog. Je kunt hem in drie kwartier beklimmen (en in vijf minuten naar beneden rennen) schijnt het, maar daar zien we na het avontuur in Dodevlei vanaf. Het is inmiddels gaan waaien en in de luwte van het duin waait het fijne rode zand hoog op. Ik moet bovenop een picknicktafel gaan zitten om niet gezandstraald te worden. Geri is helemaal gelukkig. Hij loopt blij in het rond en maakt wel honderd foto's. En het is ook spectaculair. Een buitenaards rood-oranje landschap. Maar als de zon dreigt te verdwijnen, moeten we echt terug naar onze camping. In totale eenzaamheid rijden we die 60 km terug, want er is ook nu echt niemand.